

til Grund, ja, det kan man naturligvis, men skal man gøre det, maa man dog kun tage en vis Del af Assurancen, ellers kommer man til at gaa frem efter et helt andet Princip, end man ellers gør ved Bedømmelsen af Formuer efter denne Lov. Her sker Beskatningen efter Værdien i Handel og Vandel, men Assurancesummen fastsættes jo i Regelen ikke efter Værdien i Handel og Vandel. Den beregnes sædvanlig til den Sum, hvorfor jeg kan anskaffe mig den samme Genstand paa ny. Derfor vilde man, naar man tog Assurancesummen, komme til et alt for haardt Resultat. Saa maatte man i hvert Fald kun tage en Brøkdel, hvilken man nu blev enig om.

Det ærede Medlem var inde paa andre Betragtninger, som jeg dog ikke skal følge, da jeg ikke gerne vil forlænge Forhandlingen, og da der jo ogsaa kommer en tredje Behandling efter denne, men det ærede Medlem gik ud fra, at naar det var nogenlunde rigtigt, at den meget omtalte Gennemsnitsgaardmand ikke havde mere end 1,500—1,600 Kr. — for øvrigt antager jeg, at han har noget mere, idet jeg tror, at det samme gælder for Gaardmanden, som gælder for enhver erhvervsdrivende, at de gennemsnitlig ere noget for lavt ansatte — saa var dermed bevist, at der kun kom 2 pCt. Udbytte af den danske Jord. Denne Konsekvens kan jeg slet ikke følge det ærede Medlem i, thi hele Spørgsmaalet her er jo, hvad man sætter Gaardmandens Arbejdsindtægt til, hvordan man skelner mellem hans Arbejdsindtægt og Formueindtægt. Nu ser jeg i Betænkningen, at det ærede Medlem har Svaret paa dette Spørgsmaal paa rede Haand. Han vil sætte denne Arbejdsindtægt til mellem 1,100 og 1,200 Kr., idet han siger, at det sætter man Landbrugsfunktionærerne til, og saa kan man vel ikke sætte de selvstændige Ejendomsbesiddere lavere. Men disse Landbrugsfunktionærer udføre et helt andet, til Dels mere kompliceret og mere omfattende Arbejde end den selvstændige Gaardmand, hvis gennemsnitlige Besiddelse skulde være 3½ Tønde Hartkorn. Disse Landbrugsfunktionærer ere jo Forvaltere, Overforvaltere, Inspektører o. s. v., som i Regelen have større Ejendomme at bestyre. Man kan derfor ikke godt drage en Slutning fra det ene til det andet, men det, det kommer an paa, er, hvad jeg tror en nøgtern Betragtning vil vise, at en Mand med den Indtægt, der her er Tale om, kan leve og klare sine Forpligtelser, og hvis det er Tilfældet, hvis de videre Undersøgelser, der kan gøres om denne Ting, hvis de Erfaringer, kyn-dige Folk, deriblandt ogsaa ærede Medlemmer

i dette Ting, have fra de forskellige Dele af Landet, nogenlunde føre derhen, saa viser det sig allerede derigennem, at Ansættelsen ikke er saa forkert, som man vil gøre den til. Hvad Undersøgelserne angaar, skal der ikke blive spildt nogen Tid, men Resultaterne ville, antager jeg, mere sætte deres Spor i Administrationens Arbejde med Loven end i Bestemmelser i selve Loven. Jeg tror, at vi temmelig uafhængige af denne Undersøgelse straks kunne give os i Gang med at overveje, om vi kunne finde praktiske og gode Midler til ved mulige Ændringer af Loven, til Eksempel Skærpelse af Selvangivelsestvangen, yderligere at forbedre Ligningen. Vi kunne alle være enige om, at Ligningen trænger til at forbedres, og kunne vi finde gode og hensigtsmæssige Midler dertil, som ikke tilintetgøre det nuværende Grundlag — for jeg tror aldrig, at Folketinget vil gaa med til det —, men som frembringer et bedre Resultat væsentlig paa samme Grundlag som nu, kunne vi meget godt gaa i Gang dermed uden at afvente de fuldstændige Resultater af Undersøgelserne. Men alt det, der kommer frem under Lovens Behandling her, skal jeg med Glæde meddele Rigsdagen, kun vil jeg nødig meddele ufærdige Resultater, og jeg antager, at der maa en langvarig og grundig Undersøgelse til for at vise det, der for Administrationen er det vigtigste, i hvilke Skatteraadskredse det er, der lignes uforholdsmæssig lavt. Der maa ogsaa stedlige Undersøgelser til for at komme rigtig til Bunds i dette og se, hvor det altsaa er, man skal slaa ned fra Centraladministrationens Side. En saadan Undersøgelse vil selvfølgelig tage længere Tid, end vi kunne regne med ved denne Lovs Behandling, men noget kan der vel sagtens fremskaffes, og hvad der kan fremskaffes, skal blive det.

P. Munch: Den højtærede Finansminister anførte et Citat af den nuværende højtærede Konseilspræsident overfor mig. Jeg vil dertil gerne svare, at dette Citat gjaldt aldeles ikke den Indkomstskala, hvorom vi nu stride. Det gjaldt Formueskalaen, Formueskattens Skala. Det kunde ikke gælde Indkomstskalaen af den gode Grund, at den højtærede Konseilspræsidents nære Meningsfæller i Landstinget havde stillet Forslag om at gennemføre den Indkomstskatteskala, om hvilken jeg i Landstinget havde sagt, at den var af en saadan Karakter, at naar den gennemførtes ogsaa i Folketinget, saa vilde det i Løbet af kort Tid føre til nye For-